
KYLIE SNOW
LENINE LŽI
THE LIES
of LENA

LENINE LŽI

Kylie Snow

ZELENÝ KOCÚR

Z anglického originálu Kylie Snow: The Lies of Lena preložila Jana Ferková.

Translation © 2026 by Jana Ferková
Zodpovedná redaktorka: Lucia Halová
Jazyková korektúra: Mgr. Zuzana Kolačanová

The Lies of Lena
Copyright © 2024 by Kylie Snow
All rights reserved.

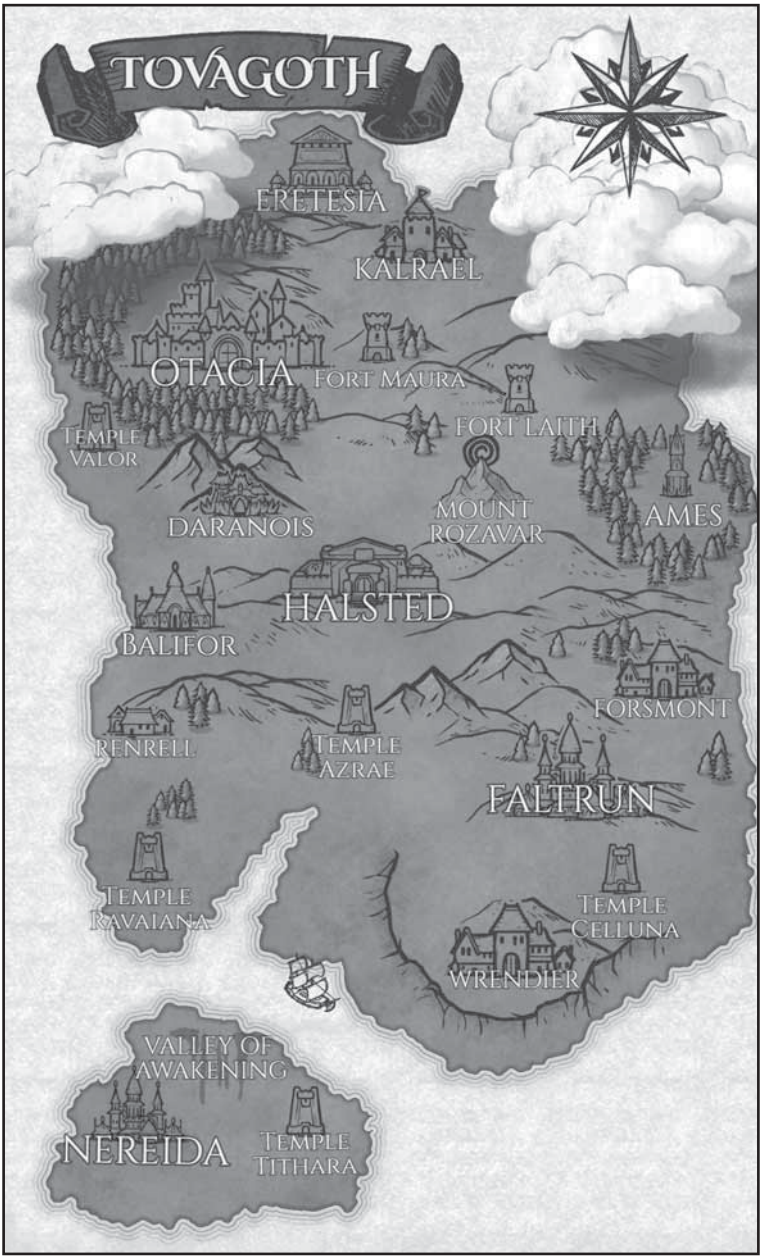
Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., 93101 Šamorín, Morušová 5, Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk
E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Cover and endpaper illustration © Elina Iatsenko (@mageonduty)
Cover Design © Rachael Lancaster / The Orion Publishing Group
Case foil image: © Shutterstock
Author photo: © Kylie Snow 2025

Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-8315-001-0
EAN 9788083150010

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, skenovať ani distribuovať v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.



Tovagoth – Tovagoth	Mount Rozavar – Vrch Rozavar	Temple Ravaiana – Ravaianin chrám
Eretesia – Eretézia	Ames – Ames	Temple Celluna – Cellunin chrám
Kalrael – Kalrael	Balifor – Balifor	Wrendier – Wrendier
Otacia – Otácia	Halsted – Halsted	Valley of Awakening – Údolie precitnutia
Fort Maura – Pevnosť Maura	Forsmont – Forsmont	Nereida – Nereida
Temple Valor – Valorov chrám	Renrell – Renrell	Temple Tithara – Titharin chrám
Fort Laith – Pevnosť Laith	Temple Azrae – Azraeov chrám	
Daranois – Daranois	Faltrun – Faltrun	

ZOZNAM PIESNÍ

THE DEAD OF PEACE OF MINDS – BAD OMENS
ODONATA – YAIMA
FOREVERMORE – BROKEN IRIS
LUMINARY – JOEL SUNNY
KYO – YAIMA
MAY YOU OPEN – YAIMA
BAD DREAM – CANNONS
WHERE'S MY LOVE – ALTERNATE VERSION – SYML

VÝSLOVNOSŤ

Miesta:
Wrendier – [rendájer]
Ames – [ejms]
Oquerene – [Oukirín]

Postavy:
Lena Daelyrová – [lína dejlajrová]
Torrin Brythell – [torin brájthel]
Ryia – [rája]
Hendry Bonnevau – [hendry bonevau]
Roland Aubeze – [roland óbez]
Edmund Estielot – [edmund estelot]
Igon Natarion – [ájgon natarion]
Viola Sonnetová – [vajola sounetová]

Venujem trom matkám v mojom živote.

Mojej zosnulej mame za to, že ma vychovala a za
každých okolností za mnou stála. Mojej starej mame za to,
že ma milovala a vždy ma podporovala. A mojej tete Ani,
ktorá oslavuje narodeniny v deň vydania tejto knihy,
za to, že verila vo všetky moje sny.

Bez nich by som nebola tým, kým som.

UPOZORNENIE K OBSAHU

Čítajte s rozvahou. Kniha obsahuje nadávky a explicitné opisy sexuálnych a násilných scén, ako je mučenie, strata končatín a iných častí tela, sexuálne útoky či znásilnenie, a tiež stratu a žiaľ.
Na vašom duševnom zdraví záleží.

PROLÓG

Moja prvá spomienka je z obdobia, keď som mala štyri roky. Matne si spomínam, ako som bosá bežala po mrazivom snehu, ako ma mama ťahala do neznáma. Hlavou mi neprestajne vírili jej slová.

Mágov všetci nenávidia, Lena. Nikdy nesmieme ukázať, čo sme.

Aby dieťa utajilo magické schopnosti, potrebuje značnú silu a disciplínu. Keď som mala štyri roky, nemala som ani jedno, takže sa niet čo čudovať, že keď som cestou cez jednu dedinku zakopla, použila som ochrannú bariéru, aby som nespadla. Omyl som si okamžite uvedomila, no moja mama nestrácala čas, schmatla ma za ruku a dali sme sa na útek. Boli sme chudobné a moje jediné topánky mi pri behu pľantali na nohách.

Prenasledovala nás skupina dedinčanov a po zdanlivo nekonečnom behu zamrznutým lesom sme sa ich konečne striasli.

Mama si ma pritiahla k sebe a pamätám si, ako som čakala, že ma pokarhá ako vždy, keď sa mi nepodarilo udržať moc na uzde.

Namiesto toho sa rozplakala. Klesla na zem a pritisla si ma k hrudi. Vždy vyzerala silná, nikdy predtým som ju nevidela takú zraniteľnú.

„Mrzí ma to, nechcela som. Nechcela som…“ nariekala som a snažila sa ju utešiť.

Vzlykala tak silno, až lapala po dychu, ale nakoniec sa upokojila a utrela si tvár.

„Viem, miláčik. Prepáč, že som sa nahnevala.“ Postavila sa a oprášila si sneh z nohavíc. „Len chcem, aby sme boli niekde v bezpečí a teple. Nie na úteku.“ Oči sa jej opäť začali plniť slzami. „Toto si nezaslúžiš. Nikto z nás.“

Jej objatie ma veľmi nezahrialo.

„Prečo nám chcú ublížiť?“ spýtala som sa plná čírej detskej nevinnosti.

Usmiala sa a uprela na mňa pohľad, ktorý som pochopila, až keď som vyrástla.

„Ľudia sa boja toho, čomu nerozumejú,“ odpovedala.

Mágov všetci nenávidia, Lena.

Niet väčšej pravdy. Byť mágom znamenalo, že vás okamžite vyhnali. Byť mágom znamenalo, že žiadny ochranný zákon sa na vás nevzťahoval. Byť mágom znamenalo, že vás vnímali ako netvora a že sa k vám správali ako k netvorovi, a to aj keď ste mali iba štyri roky.

Na ten deň nikdy nezabudnem. Vedela som, že musím ostať silná. Potrebovala som disciplínu. A tak som potlačila svoju mágiu, ako to len fyzicky i psychicky šlo. Zvyčajne sa mágia prejavuje až vo vyššom veku, ale nanešťastie pre nás som bola výnimkou. Aj keď som už potom podobnú chybu nespravila,

neustále som sa bála, že sa znova niečo stane, budeme musieť utiecť a nikdy nenájdeme miesto, ktoré by sme mohli nazvať domovom.

Trvalejšie bývanie sme našli, až keď som mala dvanásť. Ako väčšina Tovagothu, aj majestátne kráľovstvo Otácia prechovávalo voči mágom zášť, ale medzi jeho desaťtisíc obyvateľmi sme sa mohli stratiť. Nikto nás tu nepoznal – a na dve ryšavé čarodejnice sa nedá iba tak ľahko zabudnúť.

Kráľovstvo tvorili tri samostatné oblasti. Vyššia vrstva sídlila navrchu, bezpečne v strede kráľovstva zvanom Stredobod. Okolo neho ľudia strednej vrstvy obývali Vnútorný kruh, zatiaľ čo najnižšia vrstva žila dolu na Vonkajšom kruhu, kde sa mame podarilo nájsť chalúpku aj pre nás.

Vládol tu kráľ Ulric La'Rune, mocný, krutý a obávaný muž. Priazeň si získal vernosťou ľudu a kráľovstvu a bravúrnymi zručnosťami na bojisku. Na druhej strane jeho manželku kráľovnú Ryiu všetci zbožňovali. Vnímali ju ako súcitnú, milujúcu ženu. Dodnes občas poctí Vonkajší kruh svojou prítomnosťou a podporí mnohé malé obchodíky. Ulric sa takou návštevou nikdy neobťažoval. Niektorí hovoria, že práve tejto rovnováhe medzi brutalitou a láskavosťou vďačí kráľovstvo za prosperitu.

Pokiaľ ide o deti, všetci vedeli o ich synovi, princovi Silasovi La'Runovi, ktorého ukrývali v hrade. Ako prisťahovalkyne, ešte k tomu z nižšej vrstvy, sme nepoznali celý príbeh o tom, čo sa pred rokmi stalo ich mladšej dcére. Vieme iba toľko, že ju ako nemluvňa uniesli z hradu a neskôr našli mŕtvu v Severných lesoch.

Po tomto nešťastí sa kráľ s kráľovnou zaprisahali, že staršieho syna budú držať v bezpečí. Spoza múrov hradu vyjde najskôr v osemnástich, až keď bude primerane vytrénovaný

a pripravený čeliť akejkoľvek hrozbe. Nik okrem ľudí pracujúcich v hrade nevedel, ako vyzerá, možno s výnimkou vojakov vo výcviku. Mama hĺbala nad tým, či je kráľovstvo skutočne chránené, keď sa niečo také strašné stalo princeznej. Odvtedy však podobná nepríjemnosť kráľovstvo nepostretla a zdalo sa, že všetci sú v bezpečí.

Nepraktizovala som mágiu. Tento inštinkt som zatlačila čo najhlbšie.

Mágov všetci nenávidia, Lena.

A kým bude táto moja časť ukrytá, nikdy sa nebudem cítiť ako doma – v žiadnom kráľovstve a rozhodne nie vo vlastnom tele.

PRVÁ ČASŤ:
VTEDY

KAPITOLA JEDEN

„Harmanček, pestrec, šalvia, štipka horkej soli," vymenovala mama a nasypala soľ do vody, „a nakoniec trocha medu. Zlepšuje chuť a pomáha liečiť rany."

Pomaly premiešala zmes v oceľovom kotlíku na rozpálenej peci.

„Toto naozaj lieči ľudí?" spýtala som sa skepticky.

Usmiala sa a krúžením ruky výtvor začarovala. „S kvapkou mágie áno." Jemný zlatý opar vyžarujúci jej z končekov prstov mi na chvíľu vyrazil dych. Než som sa nazdala, opar zmizol. Odvrátila som zrak.

Jasné, že každý odvar začaruje.

Predpokladala som to, ale mama vedela, ako zle na mňa pôsobí praktizovanie mágie. Už ju predo mnou nepoužívala.

„Lena," začala, „viem, že si už veľmi dlho nečarovala, ale…"

„Viem, mami, ale vravela som ti už miliónkrát, že nemám záujem sa učiť," povedala som s prekríženými rukami. Bolo to

prvýkrát od nášho príchodu sem, čo som jej dovolila, aby mi ukázala prípravu aj ostatných výrobkov okrem chleba a pečiva. Vedela, že sa nechcem naučiť čarovať, ani takéto drobné kúzla. Počas posledných týždňov sa ma nie práve nenápadne snažila prinútiť vyskúšať aspoň niečo, čokoľvek. Až dodnes som vždy odmietala.

„Už máš šestnásť, Lena. Základy mágie zvládneš."

Cítila som, ako sa mi roztriasli ruky.

Mágov všetci nenávidia, Lena.

Tieto slová ma nikdy neprestali prenasledovať. Otočila som sa späť k nej a k iskričke nádeje v jej kávovohnedých očiach: „Viem, že chceš, aby som sa to naučila," vyriekla som potichu, „ale nejde to. Nepotrebujem to. Len by sme si koledovali o problém."

„Nepotrebuješ to?" zamračila sa. „Áno, bola si malá, keď sa tvoje schopnosti prejavili. Vtedy si to nepotrebovala. Učiť ťa vtedy niečo iné ako sebaovládanie sa mi nezdalo bezpečné. V živote som nepočula, že by sa schopnosti prejavili už u štvorročného dieťaťa…" pokrútila hlavou a odhodlane sa na mňa pozrela, „ale to iba dokazuje, aká si jedinečná. Aká mocná by si mohla byť. Áno, tu v Otácii sa možno nikdy nebudeš musieť brániť, ale keby sme z nejakého dôvodu museli odísť…"

„Prečo by sme museli odísť?" namietla som. „Jediným rizikom sú pre nás tvoje začarované výtvory. Nemyslíš si, že raz sa o tých zázračných elixíroch dopočujú až na hrade? Ako môžu nejaké bylinky, soľ a posratý med vyliečiť chorobu?"

„Pozor na jazyk!" vyštekla. Vedela som, že som to prehnala. „Zomierajú tu nevinní ľudia! A je mi jedno, že sú to iba ľudia. Môžem im pomôcť." Päste po bokoch mala pevne zovreté. „Nevyužívam moc naplno, iba toľko, aby som ich postupne pomaly vyliečila."

„A čo ak niekto zistí, ako to robíš? Čo ak sem niekto vtrhne uprostred tvojho čarovania a zistí, čo sme zač?“

„Prešli štyri roky…“

„Áno! Štyri roky!“ zvolala som a rozhodila rukami. „Podarilo sa nám ostať na jednom mieste celé, celučičké štyri roky. Štyri roky, počas ktorých sme mali domov. A desí ma predstava, že by sme museli utiecť.“

Maminu tvár zahalil smútok a mňa v hrdle pálil potláčaný plač. Pokrútila som hlavou a zviezla sa na stoličku, oprela sa o lakte a tvár ukryla do dlaní.

Mama odložila varechu na stôl a ruku mi jemne položila na plece. Jedna slza unikla, iba silou vôle som zvyšok udržala za viečkami. „Už nikdy nechcem utekať. Chcem žiť. Chcem mať kamarátov. Chcem sa zblížiť s ľuďmi. Nechcem žiť v tomto neustálom, vyčerpávajúcom strachu.“ Znova som pokrútila hlavou. „Ja len… ja iba chcem byť normálna.“

Čupla si vedľa mňa, odtiahla mi ruky od tváre. Váhavo som jej pozrela do očí.

„To by bola náramná nuda,“ prehovorila s jemným úsmevom. Nemohla som jej ho neopätovať. „Môžeš mať kamarátov, Lena. Môžeš sa zbližovať.“

„Ale vždy budem musieť skrývať svoje pravé ja,“ vzdychla som. „Môžem si vytvárať vzťahy, ale s maskou na tvári.“

„Mágia síce je našou súčasťou, ale neurčuje, kým sme. Aj keby som nemohla čarovať, stále by som bola sama sebou.“ Spred tváre mi odhrnula červenú kučeru a zastrčila ju za ucho. „Viem, že sa bojíš, ale zaslúžiš si žiť. Nebudem ťa viac nútiť. Pamätaj si však, že som tu pre teba, keď budeš pripravená.“ Venovala mi ďalší jemný úsmev, ktorý dovolil uniknúť ďalším slzám. Utrela som si tvár.

„Mrzí ma tá nadávka," ospravedlnila som sa zahanbene s pohľadom upretým dolu na ošúchanú drevenú podlahu.

Zasmiala sa: „To máš po otcovi."

Pousmiala som sa. Nepoznala som ho. Mama na hnedovlasého muža so zelenými očami, do ktorého sa pred sedemnástimi rokmi zaľúbila, spomínala vždy s láskou. Šarmantný rybár bez potreby dávať si servítku pred ústa, presný opak mojej tichej matky. Rozprávala o tom, ako každého očaril a ako sa všetci zhodli, že na rybára je príliš pekný.

Po takmer ročnom romániku mama otehotnela. Napriek veľkej šanci byť obyčajným človekom tu bola aj rovnako veľká šanca, že budem mágyňou.

V dedinke Renrell neznášali mágov takmer rovnako veľmi ako kráľ Ulric. Mama neverila, že by sa jej otec začal vyhýbať, ale nemohla si byť istá. Prinajlepšom by musel opustiť dedinu, ktorú miloval a v ktorej žila jeho rodina po celé generácie, žiť v ústraní, kým by sa neukázalo, či som mágyňa a či mám schopnosti, ktoré by si vyžadovali vedenie. Prinajhoršom by sa proti nej obrátil a predhodil ju napospas dedinčanom s najhlbšou zášťou voči mágom. Aj keď nepredpokladala, že by bol druhej možnosti schopný, nechcela to riskovať. A tak raz uprostred noci odišla s vedomím, že už ho nikdy neuvidí.

„Och, už je skoro sedem!" zvolala mama. Vstala som zo stoličky, zatiaľ čo sa ona poponáhľala po koženú kapsu s výrobkami pre obyvateľov Vnútorného kruhu. Striedali sme si úlohy. Niekedy roznášam tovar, kým ona predáva v stánku na každotýždennom trhu. Cesta na Vnútorný kruh ma desila, ale neprestajne som si opakovala, že musím hovoriť iba s ľuďmi, ktorým nesiem objednávku. Práca v stánku predstavovala väčšiu výzvu a, úprimne, vzhľadom na môj nedostatok záujmu mala mama o tovare podstatne väčší prehľad.

Prehodila som si tašku cez plece a zafučala: „Páni, tá je ale ťažká.“ Jej váhu som hneď pocítila na pleci. Toto rozhodne nebude príjemné. Ukradomky som sa usmiala.

Som na ňu taká hrdá.

Chýr o znamenitých výrobkoch z Waylonovej pekárne a apatieky zavialo až na Vnútorný kruh. Ľudia strednej vrstvy by na Vonkajší kruh ani nepáchli, ale niektorí si radi objednávali výrobky domov. Zákazníci sa mamy často pýtali, prečo sa nerozhodla pre názov Minervina pekáreň a apatieka. S úsmevom vždy odpovedala, že obchodík pomenovala po dobrom priateľovi. Nikdy nespomenula, že sa tak volal môj otec.

Mama mi podala zoznam objednávok a mapku, kde som takmer každý týždeň lúštila, ktorá objednávka ide do akého domu.

„Veľa šťastia na trhu.“ Objala som ju.

„Dnešok bude dobrý, Lena,“ odtiahla sa so žiarivým úsmevom na perách, „cítim to.“

KAPITOLA DVA

Vykročila som von do príjemného jarného vánku. Na začiatok apríla ma privítal pomerne teplý deň. Naša chalúpka sa skrývala učupená v tichej časti Vonkajšieho kruhu. Slnko jasne svietilo a teplými lúčmi zohrievalo naše útulné hniezdo.

Vonkajší kruh nepôsobil najlákavejšie, ale rozhodne mal ďaleko od otrasných predstáv vyšších vrstiev. Po zemi sa hadili kamenné chodníčky, a keďže domčeky boli zväčša malé, stáli v podstate natlačené jeden vedľa druhého. Našťastie sme mali dosť priestoru na záhradku.

Záhradkárstvo sa stalo mojím upokojujúcim koníčkom. Okolo celého domu sa vynímali kvety všakovakých farieb – ruže, narcisy, ľalie, pivonky a všelijaké iné – všetky som vlastnoručne posadila, aby sa fádny dvor aspoň trochu rozžiaril, prinajmenšom na jar a v lete. Brečtan obrastajúci múry nebol mojím dielom, no i tak sa mi páčil. Pomáhala som tiež pestovať niektoré bylinky do maminých elixírov, ale častému hľadaniu a zberu za hradbami kráľovstva sme sa napriek tomu nevyhli.

Za domom tiekla rieka vinúca sa celým Vonkajším kruhom, ktorá podčiarkovala pokojnú atmosféru. Obyvatelia Vnútorného kruhu a Stredobodu sa na Vonkajší kruh dívali zväčša s odporom, ale domnievam sa, že tieto pocity pramenili z Hadej strže, temnej časti Vonkajšieho kruhu známej nelegálnou činnosťou. Nikdy som sa k nej nepriblížila ani nerozprávala s jej obyvateľmi. Zvyšok nášho Kruhu naozaj nebol taký zlý.

Napríklad na týždenný trh pravidelne prichádzali predávajúci s rôznym tovarom od čerstvého ovocia a zeleniny až po šperky či látky. Keby im tí hore dali šancu, možno by ľudia tu dolu netrpeli takou chudobou.

Akoby zázrakom u nás začali nakupovať zákazníci z Vnútorného kruhu a za pár medenákov navyše od mamy som si kúpila obsidiánovú dýku, ktorú som ukrývala pod plášťom v pošve na boku. Mama o nej nevedela z jednoduchého dôvodu – aby som sa vyhla ďalšej prednáške o sebaobrane. Pravdupovediac som nepredpokladala, že by som ju niekedy použila, ale aj takýto kúsoček útechy za tých pár mincí stál.

Vzdychla som si a vybrala sa k veľkému schodisku predstavujúcemu vstup na Vnútorný kruh asi desať minút od našej chalupy. Hoci som si nikoho nevšímala, viacerí susedia mi cestou zamávali.

Vystúpila som po mohutných schodoch a obzrela si stráže stojace navrchu. Ľudia z Vonkajšieho kruhu smeli navštíviť Vnútorný ráno medzi šiestou až desiatou. Ani o minútu skôr alebo neskôr. Objednávky sme roznášali už takmer rok a stráže mi nevenovali žiadnu pozornosť, pretože vedeli, že som daný čas nikdy neprešvihla.

Prvé objednávky som rozniesla celkom rýchlo – elixír do jedného domu a pečivo do druhého. Ako som pokračovala, pre-